

Sygn. akt II KZ 44/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Michał Laskowski

w sprawie **P. G.**

wobec którego stosowany jest środek zabezpieczający

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 25 września 2015 r.,

zażalenia P. G.

na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącej II Wydziału Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 5 sierpnia 2015 r., sygn. akt II AKo 28/15,

o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania w sprawie Sądu

Rejonowego w Płocku, sygn. VII K 830/11, zakończonej prawomocnie

postanowieniem Sądu Okręgowego w Płocku z dnia 2 maja 2015 r., sygn. V Ka
253/13,

p o s t a n o w i ł

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Płocku, postanowieniem z dnia 22 maja 2013 r., sygn. VII K 830/11, uznał, że zachowanie P. G. wypełniło znamiona zarzucanych mu czynów i na podstawie art. 31 § 1 k.k. umorzył postępowanie, stosując środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w zamkniętym zakładzie psychiatrycznym. Po rozpoznaniu zażaleń P. G. i jego obrońcy Sąd Okręgowy w Płocku postanowieniem z dnia 2 maja 2015 r., sygn. V Ka 253/13, utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie.

W dniu 8 stycznia 2015 r. P. G. wniósł o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie. Wyznaczony obrońca z

urzędu oświadczył w piśmie z dnia 2 maja 2015 r., że nie stwierdził podstaw do wznowienia postępowania w tej sprawie. Wezwano wówczas P. G. do uzupełnienia braku formalnego jego pisma przez sporządzenie i podpisanie wniosku o wznowienie przez adwokata lub radcę prawnego. Wobec tego, że P. G. nie usunął braku wydano zaskarżone zarządzenie o odmowie przyjęcia wniosku.

W zażaleniu na to zarządzenie P. G. przedstawił obszerną argumentację, która ma świadczyć o wadliwości wydanych orzeczeń.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne. Zauważyć trzeba, że wniosek o wznowienie postępowania powinien być sporządzony i podpisany przez adwokata. W orzecznictwie i piśmiennictwie obowiązek wynikający z art. 545 § 2 k.p.k. określany jest powszechnie jako przymus adwokacki. Interpretacja słowa „powinien” jest jednolita i uznaje się to słowo jako równoznaczne z bezwzględną koniecznością realizacji nakazu zawartego w omawianym przepisie. Wyznaczony dla P.G. obrońca z urzędu skierował do sądu pismo, w którym przedstawił argumenty, które jego zdaniem nie uzasadniają złożenia wniosku o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie. Analiza stanowiska obrońcy prowadzi do wniosku, że należycie wywiązał się z nałożonego nań obowiązku. Wyznaczenie obrońcy z urzędu spełniło wymóg rzetelnego procesu. W ramach standardów tego procesu nie można gwarantować dokonywania przez obrońców tylko takich czynności, które są zgodne z poglądami wnioskodawców. Sąd nie może przy tym wyznaczać kolejnych obrońców z urzędu, aż do uzyskania przez wnioskodawcę oczekiwanego przez niego efektu (zob. m. in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 27 sierpnia 2008 r., IV KZ 52/08, R-OSN KW z 2008 r., poz. 1711; z dnia 17 września 2008 r., III KZ 92/08, R-OSN KW z 2008 r., poz. 1872).

P.G. mógł zatem po otrzymaniu wezwania do usunięcia braku sam ustanowić adwokata lub radcę prawnego w celu sporządzenia i podpisania takiego wniosku. Fakt, że nie uczynił tego, nie uzupełniając braku powoduje, że zaskarżone zarządzenie jest zasadne i jako takie utrzymane zostało w mocy. Brak przy tym podstaw do analizy argumentacji przedstawionej we wniosku i zażaleniu, dotyczącej przedmiotowej sprawy.

Na marginesie tylko można dodać, że także obecnie P. G. może ustanowić obrońcę z wyboru w celu sporządzenia i podpisania wniosku o wznowienie postępowania.